

Налетіла куля з поля,
забриніла, як пчола, —
дійся, дійся, божа воля,
як така козацька доля, —
куля в груди застрягла.

Впав козак, не може встати,
ще раз глянув навкруги:
«Ах, прегарні сі Карпата!
Тут би жити, не вмирати,
та убили вороги.

Тільки й щастя, що вмираю
на землі моїх братів;
тільки й смутку, що не знаю:
може, й з рук їх тут конаю
за провини ще дідів.

Вже готова є могила,
не могила, а гора;
буде душенька тужила,
де є Україна мила, —
так далеко до Дніпра!»

Без китайки, без калини
поховали козака,
тільки вітер Верховини
поніс вістку до родини...
Що за доленька гірка...

1915

